وزړه پرپانه می انځور دی ګلاب

اجمل پاینده

لومړی شعري ټولګه

کال ۱۳۷۷

Ketabton.com

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړنې:

||||||||||||||||||||||||||||||

د ټولګې نوم : د زړه پر پاڼه مې انځور دې ګلاب

شاعر : اجمل اند

لومړی چاپ : ۱۳۷۷ هجري لمریز

کمپوز : په خپله شاعر

د لومړي چاپ تیراژ : ۵۰۰ ټوکه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

خپل جګرې ځپلي او ځورېدلي هېواد ګران افغانستان او ټولو هغو بې وطنه مساپرو ته، چې وطن ته د تلو هیله د زړه په وینه په خپلو زړونو کې ژوندۍ ساتي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعر یادښت

قدرمنو لوستونکیو: ستا سو په وړاندې زما دشعرونو لومړی ټولګه ده ، دا ټولګه د اوس نه اووه کاله دمخه په ډېرو ترینګلو شیبو کې چاپ شوی وه . او په کې زما ډېر هغه شعرونه دي چې ما په خپل کلې کې لیکلي دي.

هغه مهال چې موږ د ننګرهار د فرهنګي یون په نوم یو وړ بنډار درلود چې تکړه لیکوال اوشاعر استاد لاپاچا ازمون ددې فرهنګي یون مشر وو، دا د هماغه لورینه وه چې دا ټولګه یې هغه مهال چاپ کړه ،که څه هم دهغه وخت له امکاناتو سره یې چاپ بدوکې نه و خودوستانو یې بیا بیا د چاپي ستونزو یادونه کوله ، بل دا شعري ټولګه هغ وخت په کم شمیر کې هم چاپ شوې وه نو ژر ترې تمه شوه . دا مهال چې ما د کومې نسخې په مټ دا بیا ټاپېوله دهغې نسخې هم ځینې پاڼې ورکې دي.

په هر حال ، له دې امله چې دا ټولګه ماته تر خپلې بلې هرې لیکنې ګرانه ده نو د خوندیتوب په موخه یې د ټول افغان ویب پاڼې ته سپارم ، هم به خوندي شي هم به یې که څوک وغواړي ولوستلی شي.

د ټول افغان د چلونکي شیرزاد کاموال ورور دې کور ودان وي چې په خپله خوارۍ یې د پښتو ژبې د چوپړ په موخه په دې وخت کې داسې ډېرې اسنتیاوې موږ ټولو ته چمتو کړي.

خدای دې یې په ګوتو برکت کړي

په مینه

اجمل اند

۲۰۰۵ جون ٤ کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اند او د زړه د پاڼې انځور یې

یو ستړي اند ته چا د کلي لویه لار ښارله

یو لوېټه نن په دې پورې بلې و ځنډېده

★★★★★

رینښي رینښي ټیکري نه به دې کومه پیڅکه نیسي

ورواچوه لاسونه ګرانې اند اوبو اخیســــــــــــــــتی

نه پوهیږم چې خبره له کومه ځایه راوخلم اوددې ټولګې په باب څنګه دزړه غوټه وسپړم ، خدای شته چې ددې ټولګې لوستو او د شاعر دومره ژر پرمختګ یې دومره هک پک کړې یم چې یوه خبره له بلې رادمخه کیږي . ددې ټولګې په لوستو کې مې مینه ،عاطفه، صمیمیت،بیوسي ،عاجزي د ښکلا په جامه کې په یو بلا انځورونو اویو عالم نوښت کې ولوستل. ددې ترڅنګ مې چې کله د شاعر پرعمر او د شاعرۍ پیل ته پام شو نو بیا به له ډېرې خوشالۍ په جامو کې نه ځایېدم او داهیلې به مې په زړه کې راټوکیدې چې که د پوهنځي اوښوونځي دروازې مو تړلي دي ،خو دځوان ملي او اسلامي فکر زرینې پلوشې لا هم په کلیو او بانډو کې غزونې کوي چې د خپلې فرهنګي ګاندې په باب سوچ وکړي.

اوس لاهم د وطن په ګوټ ګوټ کې له ډېرو ستونزو سره سره یو شمیر غوټۍ په غوړیدو دي او داسې څه په خپلو وږمو کې رانغاړي چې د زړو په کروندو کې یې راټوکوي.

له ښه مرغه پښتو شعر په دې ورستیو دوه لسیزو کې ډېرې تاندې څانګې و غوړولې او ډېر ستړي یې دمه سیوري ته کړل ، پښتو شعر له څو کلونو راهیسې اوس ددې جوګه شو چې خپل شاعرانه منزل ومومي او د لنډیو د لنډې ګنډې او انځوریزې وینا الهام واخلي . ددغو شاعرانو بهیر ورځ په ورځ په زیاتیدو دي ځکه ((ډېرې غوټۍ په غوړیدو ښکاري)) چې ددې هیلو څخه یو همدا ټولګه ده . ددې ټولګې د خیالونو شنه لمن ده ، چې د نښترو شور او د ((بزرګې څوکې)) د زرکو اتڼ د ذهن پردې په ګډا راولي ،دا دهغو ارمانونو دنیا ده چې سپیڅلتیا ،ښکلا،انسانیت او حیا د ژوند ګاڼه بولي او د شاعر اند لوستنه او سپړنه د لوستونکي په ذهن کې بلا هیلي راټوکوي ، ځکه شاعر یې لا ډېر تاند دی او په مخکې یې لا ډېرې هېلې سترګکونه وهي ارمان فکر او انځوریز خیال یې دا په ډاګه کوي چې دې به ((که مرګي پرېښود دکابل منډه به شینه)).

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه څرنګه چې نن سبا د غزل میدان ګرم دی او په ریښتیا هم غزلیزې شاعرۍ له بلا نوښتونو ډک انځورونه په خپله غیږه کې را نغښتي دي نو مخکې پرتې ټولګې هم په خپلو پاڼو کې له نویو انځورونو ډکې غزلې رانغښتي دي ، ځکه ددغې ټولګې د شاعر شاعري او شاعرانه مزاج یو ډول ځانګرې مستي او رنګ لري . اند د فکرو خیال انځورګر دی . په ډېرو سادو ویینو او خوږه ژبه داسې ښکلې او رنګینې خبرې له خولې راباسي چې خپله راتلونکې د لوستونکي او اوریدونکي په ذهن کې نوره هم روښانه انځوروي . داند تخیل او خپله د اند اند دواړه په ډېره ښکلې جامه کې ځلیږي او دخپل لیک ژبې ته یې د همدې ار (اصل) له مخې د تلپاتینې هار ور په غاړه کړې دی.

چا ګوزار راوکړ د چینې اوبه یې خړې کړې

پورته لیونۍ شوه خدازده څه انتظار ونیوه

★★

ستا د سراب سراب ښکلا جهنمي دښتې ته

یو تنکۍ هیله په غیږ کې جل وهلې وړمه

په دې بیت کې څومره رنګین او ښکلې انځور په څومره ساده ویینو او روانه ژبه کې نغښتې دی ، یاد شوي دواړه بیتونه ژوندي انځورونه لري چې یو ډول ښکلا صمیمیت ،مینه او عاطفه په کې ځلیږي او یوه ډېره ښکلې تابلو جوړوي.

د اند پر تاند شاعرانه ذهن هم لکه د نورو شاعرانو د حالاتو ګرد خپور دی ، دې که هرڅومر کوښښ وکړي چې یو انځور ټول له خندا بشپړ کړي خو بیا هم پر دې نه شي بریالۍ کیدای ځکه اند د خپل چاپیریال د انځورونو مفسر او ژباړن دی ، نو دد چاپیر چل لا تر دې دمه د لمبو په سیند کې لامبي او دخپلې ګاندې په تمه د اوښکو او وینو امیلونه پېيي.

نواند څرنګه چې دیو حساس او تاند ذهن خاوند دی تر بل هر چا ځکه دی زیات کړیږي چې دده په سینه کې دعاطفې ډک یو غړ پټ دی . دده په انځوریز اند وخیال د یو لړ ډېرو ناوړو دودونو سیورې هم راخپور شوی دی دا ځکه چې اجمل په ولس کې زوکړې دی او اوس هم په خپل کلي کې اوسیږي نو تر بل هرچا زیات دې دولس ژبه ده.

که څه هم د ځاني ژوند له مخې به اجمل په ولس کې له ډېرو ستونزو سره مخ وي خو د هنري ژوند له مخې به دې لومړی شاعر وي ، چې په طبیعي ډول یو زده کړې شاعر د ولس د ارمانونو او دودونو استازي په هنري انځورونو کې ټولنې ته وړاندې کړي ځکه لا تر دې دمه د ولس د ارمانونو غوښتنو،دودونو او نادودو ژباړن یوازې ولسي شاعرو چې هر څه به یې په ښکاره ژبه په تشو موزونو خبرو کې نغښتل ، خو د اجمل د برې ټکی دادی چې دې د ولس

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

استازي د طبيعي مناظرو رنگ ، گودرونه ، له منگيو سره په خندا خبري ، ماښامونه ، مازيگري ، کليواله مينه، کليوالې دودېزې انگيرنې او......په ډېره ښکلې هنرې روانه ژبه او ډېرو ساده وييـنو کې نغاړي.

ده د يوې پيغلې د ژوند عکاسي کړې ده . دې د هغې پيغلې د ژوند ژباړن دی چې د ناوړو دودونو په جال کې ښکيل ده او په بدو کې يې د ژوند خبره کيږي ، دې د همدې پيغلې اوښکې کله ناکله د خپل ټاټوبي سره پرتله کوي او دهغې معصوميت او سپيڅلې څيره انځوروي.

اند پر دې پوی دی چې د نړۍ د زياترو شهکارونو سوژې له ولسه اخيستل شوې دي ، نو خدای دې دده تاند ذهن ته برې ورکړي چې دې هم له ولسه ډېر څه رابرسېره کړي څکه دې تيار د شهکارونو د سوژو په غېږه کې ژوند تيروي ، نو همدې ار ته يې بايد د فکر او خيال نيلي غزېدلی وي او د مرغلرو له اباسينه تش را ونه وځي.

زه خو وايم چې اجمل ښنگه له شاعرانو سره په يو لنډ بيلتون کې دومره ژر داسې څه راوښکل چې د خپلې روښانې گاندې زيرې يې په نورو وکړ نو دا جوتوي چې د وطن غرونه، سندونه او شنه غېږه بې هيڅه نه دي.

اجمل د يو ښه حساس ذهن او لوړ احساس خاوند دی د هغه په زړه کې د عاطفې چينې خوټيږي نو ځکه خو د مينې غيږ ته په اهنگين غږ کې د جنگ له غېږې پنا وړي او په يو ډول ځانگړې اند په ډېره روانه اوښکلې ژبه يې پيلوي

غېږ له دې بيا ځولۍ ځولۍ د رباب ترنگه راغلم

لکه افغان زلمې همدا ساعت له جنگه راغلـــــــــم

تر پايه

او کله چې بيا د رباب غېږې له راشي او د مينې په نغمو پيل وکړي نو د کلي په ښکاري هم دا غږ کوي

لينده مه کشکوه سترگې دې ړندې شه!

دا د کور کلي کوتره د ښکار نه ده

خو بيا هم اجمل چې هر څومره ولټوو د کلي له انځورونو ډېر بلې خوا ته نه ځي او د خپل برې ټکی په دی کې نغاړي چې د خپلو زده کړو اغېز او ولسي ژوند يې سره گډ کړي او د دواړونه يې طبيعې انځورونه د ذهن په تانده او حساسه پرده کښلي دي او په ډېره ښکلې، ساده او روانه ژبه کې يې د ا طبيعي انځورونه دا سې په اهنگين غږ له خولې راوځي:

خلکو ويل د اموخته کوترو ښکار گنا ده

خو چا زموږ د بغدادي کوتر وبال واخيسته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خندا پیغله مې په شونډو هسې نه ژړیږي

وچو پاړو یې د ټوپک په زور دستمال واخیسته

★★★

د ټوپک ډزې د چا ساندو غېږ کې ونیولې

له پورې کلې ورا رانغله ډولۍ و ځنډیده

سرې یې د اوښ د غاړې زنګ کړڅه کې کړنګ و نه کړ

ښایي رانغله په ایلبند کې کوچۍ وځنډیده

★★★

د خندا ځل مې پاڼې پاڼې شي په وینو شونډو

لکه تنکي کوکنار ګلونو کې ږلۍ ووهي

مه شلوه مراندې مې د زړه د خیمې یه جانانه!

نه چې ډېوه مې د ارمان د غم سیلۍ ووهي

شپونکی شهید دی ،توله ماته، نغمواور اخیستی

د رغو زرکو ته به څوک خوږه شپیلۍ ووهي

★★★

اوس هم شمله د هندوکش هماسې دنګه ښکاري

خو پښتنه کېږدۍ یې غېږ کې ړنګه بنګه ښکاري

د چا غرور چې تاویزو او کوډونه ماتوه

هغه د شل منګیو میره اوس ملنګه ښکاري

خړه شمله د سور سالو تر څنګه وبرېښیده

وایه اجمله چې اوس زیړ مازیګر څنګه ښکاري

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

★★★

نن د کوم ښکلي ګلالي زلمي د مرګ په پور کې

یو ګلالۍ پیغله زموږ له کلي بدو کې وړي

خدایه له هسکه زموږ برخه شول د جبر کاڼي

لکه ړلۍ رانه تنکي غنم په وړو کې وړي

د اجمل د همدغو بیتونو ښکلي انځورونه سړی کلیو او بانډو ته بیايي ، له همدې بیتونو دا څرګندیږي چې د هغه انځوریزه وینا ورځ په ورځ په پخیدو ده او د نوښت پړاوونه وهي.

یو بل د نوښت ټکی چې دده په غزلونو کې تر سترګو کیږي ، هغه دادی چې دده د غزلو په تنسته کې د بیتونو یو ډول تسلسل او هماهنګي پرته ده هره غزل يې په ډیره طبیعې بڼه پیل او پای ته رسیږي ، هیڅ ډول تکلف او تصنع په کې نه ښکاري ، د غزلونو په لنډوالي او اوږدوالي پسې نه دی ګرځیدلای ، په هر ځای کې یې چې د زړه موزون غږ د خیال او فکر له زوره لویدلی دی او د خپل ذهن انځورونه یې کښلي دي نو بیا یې په دې پسې سر نه دی خوږ کړی چې غزل یې ولې له پنځو بیتونو کم شو ؟ یا ولې اوږد نه شو ؟ بلکې له ځومروالي نه یې څرنګوالي ته ډیر پام کړی دی یاني د دودیز تعریف ښکار شوی نه دی ، یوازې په همدې رمز یې ذهن او زړه پوه دی چې شعر د فکروخیال یو اهنګین عاطفي تړون دی اوبس:

غېږ له دې بیا ځولۍ ځولۍ د رباب ترنګه راغلم

لکه افغان زلمې همدا ساعت له جنګه راغلـــــــــم

تر پایه

خور مې که سینه باندې نیازبین مې کړه

ستا د دنګې غاړې لونګین مې کـــــــــــړه

تر پایه

د خندا پیغله مې له شونډو ړنګه بنګه پریوځي

لکه چې زرکه تکه سره د باز له چنګه پریوزي

تر پایه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او یاپه دې مطلع پیل شوی غزل:

کېږه ترې د ډېرو ښکلو لاړه شه

شاړه شه دا پورې کوڅه شاړه شه

تر پایه

د اجمل اند په غزلیزه انځوریزه شاعرۍ کې یو ډول لطف ، نزاکت او ظرافت څپې وهي یو ډول ارمان په کې تر سترګو کیږي او کله ناکله دوه داسې انځورونه مخامخ کړي چې په لومړي انځور کې د عاطفې او معصومیت رنګ ځاي، خو په دویم انځور کې بیا داسې تنده انځوروي چې د هغه لپاره بیا یوازې همدا د معصومیت او عاطفي رنګ ژوند ګرځي . په ډېرو شعرونو کې یې دا تر سترګو کیږي چې شاعر خپلې اوښکې تویوي او بیا په هغې د مېنې فصل ټوکوي . اند کمال کوي په اوښکو کې د یو چا ژوندویني او د هغه په انځور کې د سپیرو شونډو پترې لمبوي نو ځکه خو د دعا په لپه کې د اغوښتنه او زارۍ کوي:

په اننګو دې اوښکې خدای لپاره مه وچوه

یو لیونی پرې د سپیرو شونډو پترې لمبوي

ددې ټولو خبرو پایله له دې اخلو چې د اجمل په تاند او حساس شاعرانه ذهن د سپین غر د ((بزرګې څوکې)) د نښترو نڅا او د مرغانو د رنګینو غږونو سیوری ان له کوچنیوالي خپور دی او اوس هم په دې رنکینیو کې لامبي نو دده شاعرانه مزاج به ځنګه څپې نه وهي او دده د ذهن له ډکه جامه به دا خواږه نه راڅاڅي:

جوړ د نښترو په تالا ځوانۍ یې اوښکې توی کړې

چې د بزرګې څوکې سر کې سپوږمۍ و ځنډیده

طبیعي او اره خبره ده چې دی به شاعر کیده او شاعرانه مزاج به یې هم په غزل کې غزونې کولې ځکه د داسې شنو درو او غرنیو سیمو پر ذهنونو خدای پاک د شعر په دونیا کې د غزل مستې لوروي.

نو پر ده هم د خپل ټاټوبي اغېز پرېوتي او دغزل رنګین هار یې ورپه غاړه کړې دې.

زه خپلې خبرې را لنډوم او دده شاعرانه مزاج ته مبارکي وایم ، که څه هم چې دده شعرونه به نیمګړتیا هم ولري او هره وینا له نیګرتیا خالي نه وي ، خو ما دده د تاند شاعرانه او ځاني ژوند له یونه دا پایله واخیسته چې دده په دغه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاند ګام او یون کې د پرمختګ څپې ډېرې نغښتې دي او پر نیمګرتیاوو یې سیورى هم دروند دى نو ځکه د هغو راسپړنه اویادونه راته بې ضرورته وبرېښېده . نو په تلو تلو کې یو وار بیا ده ته ددې ټولګې د خپراوي له امله مبارکي وایم او د خداى له لوى درباره له تاسې درنو لوستونکیو سره یو ځاى ده ته د یو اوږد عمر او شاعرانه ژوند غوښتنه کوم دده د شاعرانه ژوند لپاره دا دعا کوو چې:

خدايه! ګورګورې تورې مه کړې

جینکۍ سرې شونډې وروړې تورې راوړینه

امـــــــــــــین

لال پــــــا چـــــا ازمون

جلال کوټ ، شامـــــــــــــــــردان مېنه

۱۳۷۷ لمریز د سلواغې ۱۵ مه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نم

نم د ګرېوان کلي کې بیا واړول

د غم کاروان کلي کې بیا واړول

بیا ناوکۍ په سرو ډولیو غواړي

ښامار دي وران کلي کې بیا واړول

بیا د سرو ګلو جنازې ووتې

د اور توپان کلي کې بیا واړول

زړه به مې بیا بڼو کې زوړند ګرځي

ظالم جانان کلي کې بیا واړول

بیا په کې توره بلا کوکې وهي

شپو دارمان کلي کې بیا واړول

۱۳۷٤ ل

ژبه

چې مې سندرې تړې تړې وي تل پرخه غواړي

ما یاده کړې ده اشنا له سره غاټوله ژبه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

واړه بلبل د ښکلي ګل ښايست ټپه ټپه کړ
ما غزل نه کړه ستا ښکلا په دغه ټوله ژبه

که پښتنې سندرې وايي د زلمو ډېره کې
جانانه ! واخله له رباب او درانه ډوله ژبه

چې مې لاسونو زړه او سترګو کې لنډۍ ټوکيږي
څنګه به اخلي څوک له ما نه سندربوله ژبـــــــــــــه

وايم چې داسې تنده ماته کړمه ستا په شونډو
لکه د ميو ترږی تاوو کړي له کنډوله ژبه

غاټول

ستا حسن ته د خيال په منارو پورته کيدم
لمبو ته د سپرلي په تنابو پورته کيدم

خندل مې پام مې نه و خپل د څو شيبو ژوندون ته
غاټول غوندې له خاورو په ورو ورو پورته کيدم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم وم چې ښکلا او د سوز ساز مې پېژانده

سهار به د بلبل په ترانو پورته کيدم

رنګونه ،بهارونه ، الفتونه راکې نغښتي

يو خال وم د ښايست په اننګو پورته کيدم

هغه ناز مې اوس چيرته چې مې لمر نه ځان ساته

ليدم خو دې اشنا چې په لمبو پورته کيدم

له ډېرو به ددې ستي ګوګل پوښتنه وکړم

دعا کوه اجمله که په پښو پورته کيدم

اتڼ

رود چې د سپين غره په ګريوانه کې اتڼ واچوه

زرکو له مستۍ په تور راغه کې اتڼ واچوه

سوز و د شپيلۍ څه د ښکاري د ټوپک غږ نه وو

شپون و چې هو سيو ورته غره کې اتڼ واچوه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلي رانه وژني موږ يوازې ورته وير کوو

خود مو قاتلانو دکور وره کې اتڼ واچوه

زه به ورته مستې غرنۍ ټپې شروع کړمه

بیا که تنکو ژېو په واده کې اتڼ واچوه

توره کور کې وه خو کباړیانو را نه یوړله

غلو راته دننه په کاله کې اتڼ واچوه

تږی شوم خومارشوم ګرانې څه شوي مازیګر شولو

ستا رندو یادونو مې په زړه کې اتڼ وا چوه

۱۵/۲۰/۱۳۷۷ رودات ننګرهار

لونګین

خور مې که سینه باندې نیازبین مې کړه

ستا د دنګې غاړې لونګین مې کړه

خیال یمه په تورو کې مې ونغاړه

خوږ مې که، غزل یمه، رنګین مې کړه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غېږ کې مې ځای درکړ، گنا گار شومه

لوټ مې که، کابل مې که، ناورین مې کړه

نن مې په خوږو کتلو ولمانځه

شک يمه، گومان يمه، يقين مې کړه

خود به يې ديوانو سره گالمه

تا ويل ښاپېرۍ د چين ماچين مې کړه

ومې خندوه د سرو لمبو منځ کې

پورته مې کړه خال د ورين جبين مې کړه

لال يم خو دوخت گردو وهلي يم

ومې مښه ،توريمه تک سپين مې کړه

ماته سپپارې د مينې ولوله

راشه د سپيڅلي عشق په دين مې کړه

کېږده ما د زړه په پرهرونو کې

ځانگه مې کړه ، گل مې کړه، را شين مې کړه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاند مې کړه اشنا د ژوند چینه یمه

شور مې که څپې د اباسین مې کړه

۱۱/۱/۱۳۷۷ جلال کوټ

غر

ما پورې منګۍ چې د دلبر په ولو وخاندې

ټولې جینکۍ بیا د ګودر په ولو وخاندې

خدای خبر چې ولې ستا تصویر مې مخکې مخکې شي

کله چې سپوږمۍ د پورې غر په ولو وخاندې

د غزل لړ

څو که ورته لېږه د زارو مې بار بار ونیوه

بیا هم پښتنه ښکلې خپل کړي انکار ونیوه

ګوره که د سرو شونډو کنډول باندې یې ماته کړم

سر په سر روژه ما بې ګنا، ګناګار ونیوه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا ګوزار راوکړ د چینې اوبه یې خړې کړې

پورته لیونۍ شوه خدازده څه انتظار ونیوه

روح به مې په تېپه تیاره ګور کې ورته و ناځي

لپه د د عا که مې اشنا په مزار ونېوه

نن مې شنه خالونه د غزل په لړ کې وپېیل

جوړ مې ترې امېل کړ پسرلي ته مې لار ونېوه

انده ! بیا دې کوم ښکلي د زړه تارونه وچیړل

بیا چې دې د سوز نغمه د روح په سیتار ونېوه

۱۳۷٦/ ٤/٤ ننګرهار

سیند

دښکلو وینو کې حالات مازیګري لمبوي

چې لا تر څو به مو په اور کې پسرلي لمبوي

لا یې په برخه په کلو کلو ژړا پرته ده

د اوښکو سیند کې به جانانه زندګي لمبوي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلي کې هسې هم له څېرمې ګناهنګار اوسيږي

پرېږده زاهده چې په ميو کې ځواني لمبوي

ګودره ! بخت ته دې زما په دوه لاسي سلام دی

د کلي ټول ښکلي دې غېږه کې منګي لمبوي

په اننګو دې اوښکې خدای لپاره مه وچوه

يو ليونۍ پرې د سپيرو شونډو پترې لمبوي

۲۷/۱۲/۱۳۷٦ جلال اباد

تور

ستا به هغه شپې يادېږي کنه؟

چې زما ورږو ګنا هنګارو سترګو

ستا اننګو کې د رنګونو د کاروان سر لښکر

چې د ښکلا په نيلي سپور او بې پروا ځغليده

په سترګو واوهه نظره يې که

لکه د مړاوي ګلاب ورژيده

او له اسه لاندې پرېووت

هغه مهال زما په ورږو سترګو

ستا د ښايست د مرېني تور پورې شه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

★★★

خو اوس حيران يم دې ته

چې د فطرت د محکمې قضاوت

د پښتني وطن د مينې واکمن

د عشق د کلي د جرګو سپين ږيري

زما د معصوم او بې ګنا زړګوټي

د ځوانو هيلو ها بې وزله پېغله

د يو تنکي ارمان سپېڅلې غوټۍ

ستا ددې مړاوو اننګو وارث ته

بدو کې ولې سپاري ؟

په دې د څه شي تور دی !؟

غرڅه

د خندا پېغله مې له شونډو ړنګه بنګه پرېوځي

لکه چې زرکه تکه سره د باز له چنګه پرېوځي

لا خو د ژوند سندرې ليکو د لمبو په پاڼو

نو له سرونو به مو هسکې شملې څنګه پرېوځي

زما غرور به يې په سترګو ګې نېزې ښخوي

که مې تنه ټپي ټپي شي له غورځنګه پرېوځي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د هیلو دنگ نښتر چې پرې له بیخه باسي

متې يې پرې شه چې له دې تبرو کلنګه پرېوځي

ښکاري ! لینده دې پسې ښکته پورته مه څغلوه

ماشوم غرڅه دی هسې نه چې له ګړنګه پرېوځي

پښتنې سترګې يې سوال سوال وي رانه ډېر څه پوښتي

د خیال په غېږ کې مې بي کوره يو ملنګه پرېوځي

د رود له ژبې غرنۍ سندرې څنګه اخلي؟

که د حجرو رباب مو مات شي له ترنګه پرېوځي

ډېر شازلمي به يې تر ملا کړي د افغان په نامه

د خوشال توره خو خدای مه کړه چې له شرنګه پریوځي

۱/۲/۱۳۳۷۷ جلال اباد

ښښنه

خوږمنو تپې زړونو ته يې غلې غلې وایه

هلمنده ! له خپل شوره ورته جوړ د عشق غزل کړه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښښنه ځینې وغواړه د شنو خالونو غله

شینکي شینکي صبرونه د (بزرګې څوکې) ښکل کړه

کېږدۍ

چې د ښکاري د ټوپک خوله کې ګولۍ و ځنډېده

ایله مو اوس په شنډي توت کې مرغۍ و ځنډېده

د چا فقیر دعـــــــــــــــــــا مو کلي ته قبوله شوله

سږ غنم وړو کې بـــــــــــــــاران و ، ږلۍ و ځنډېده

لا دې د خال د دعوه ګیرو کـــــــــــډې نه دي تللي

خود مې په غاړه کې ټوپک ګردنۍ و ځنـــــــډیده

جوړ د نښترو په تالا ځوانۍ یې اوښکې توی کړې

چې د (بزرګې څوکې) سر کې سپوږمۍ و ځنډېده

د ټوپک ډزې د چا ساندو غبږ کې ونیولې

له پورې کلي ورا رانغله ډولۍ و ځنډېده

دا ستا د زنې د شینکي خال شنې ورشو ته اشنا

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په سترګو کې د اوښکو کیږدۍ و څنډېده

سرې یې د اوښ د غاړې زنګ کوځه کې کرنګ و نه کړ
ښايي رانغله په ایلبند کې کوچۍ وځنډېده

یو سترې اند ته چا د کلي لویه لار څارله
یو لوپټه نن په دې پورې بلۍ و ځنډېده
۱۱/۹/۱۳۷۷ خوګیاڼي

غېږه

کډه ترې د ډېرو ښکلو لاړه شه
شاړه شه، دا پورې کوڅه شاړه شه

ای برچې خوړلیه د غاټول ګله!
ته د چا تنکي د مرګي ژباړه شه

ما غوندې زړه سترې ته چې غېږه شي
زه د سیند څپه ته د سیند غاړه شه

څوک مې چې د ژوند سترګو کې اور کري
ډوب مې په سیلاب د اوښکو واړه شه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژی

تنکي یتیم په تنکۍ ملا د ژوند وری پورته کړ

که کوچانۍ پېغلې په دواړو اوږو ژی پورته کړ

ها چې د درې منگیو بوج لاندې به نه کږېده

نن یې په څومره ناتوانۍ ها وړ منگی پورته کړ

گونگۍ

ټکه پرېوتې په ژوندون ټول کارو بار گونگی دی

کلی مو گونگ شو ، غر مو غلی دی او ښار گونگی دی

چې منصوري عشق یې د حق په نارو ولمانځلو

دا نو بیا چا ویل چې رسۍ گونگه ده ، دار گونگی دی

د چا مین سوې ټپې ورسره غبرگې نه شوې

زموږ حجره کې له مودو مودو سیتار گونگی دی

چې د چا سترگو ته په سترگو کې خبرې کوې

یا خو مئین دی یا خو خامخا اوښیار گونگی دی

د میرو ترِی د توتیانو سیل پرې نه کوزیږي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلي رود له شوره ولوېده چینار ګونګی دی

اوښکې به اوښکو ته د کوم یرغل کیسه تېره کړي

زما ژبه پرې ده د توتي په شانې یار ګونګی دی

٤/٨/١٣٧٧ خوګیاڼي ، توتو

توتي

کاش چې زه هم د میرو تږی توتي وی

ستا وړه خوله چې د لوړ کمر چېنه شوه

چې د مینې پیغمبر مې په کې ځا ی کړ

د زړګي ښار مې یثرب وو مدینه شوه

هره دښته کربلا سیند مو فرات شو

هره پېغله د وطن مو سکینه شوه

خوار نظر مې تږی تږې پسې ګرځي

چې ترې ورکه سته د سترګو ایینه شوه

زانې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا يې کتاره سره خپل راتګ ترلې ورته

کلونه تير شول ليونۍ وايي چې زانې راځي

د کوم ارمان سپيځلي روح ته ترې ډالۍ جوړوي

د چا له شونډو ژړغونې دعاګانې راځي

کلال

نور نو د چا زړه کې کرښې نه باسي

ستا د زنې خال له زوره ولويده

څه به د اوربدې غړۍ منګي جوړ کړي

لاړه مست کلال له زوره ولويده

ستا زړه خو د غوښې دې ظالمه نه!

خير دی که وبال له زوره ولويده

مـــــــــــزل

دا بيا مې ارادو لاس د خټک نيولی دی

د نوي وخت مغل ته يې اټک نيولی دی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاروان به مې د هیلو ستا د زړه کابل ته رسي

رقیب که څو په لویه لار پاټک نیولی دی

افغان ، افغان همته وارخطا چې ګوره نه شي

اوس یون مې د بري په لار چټک نېولی دی

۱۳۷٤

یـــــــــــاد

د خیال رمه مې بیا د کوم حسن په کښت ګډه ده

د اوښکو څپر کې مې غلی د روح شپون ویده دی

دلیـــــــــــلی یاده ! په تپي سینه یې ورو وریږه

د بي وسی په سپېره دښته کې مجنون و یده دی

د خیبر خاورې ! پښتنې غزلې و ټوکوه

ستا په سینه کې د حمزه په شان پښتون ویده دی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غنم رنګه

ورسره زړه مې کډه واخیستـــــــــــله
چې ښکلي ښکلي مې له څنګه ولاړل

د قحطۍ کاله اوس دې ســـــم وخوړو
چې غنــــــــــم کم شول غنمرنګه و لاړل

پـــــــــرخه

نه څم خو خندا د مست ګودر مې وړي
غېږه کې مې واخلي مازیګر مې وړي

پرخه یم غاټوله! ستا په سیمــــــــــه یم
ومې نغاړه پټه مې کړه لمــــر مې وړي

وامې خله ما ټول سترګو ته پورته کړه
تاو رانه لاسونه کــــــــړه لښکر مې وړي

ښاخ ددنګ نښتر سیلاب اخیستی یم
څګ سره مې غاړه کړي په سر مې وړي

لوپټه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوېټه چې دې ټپه دسهـــــــــــار نه ده

جنډه کړې دې زما په مـــــــــزار نه ده

لا ژوندی یم لا زخمي سندري وایم

لا ټپي ټپي ځواني مې په دار نه ده

په وړه خوله غرونه غرونه وعدې مه ږده

ستا ماشومه شان وعده د اتبار نه ده

لینده مه کشکوه! سترګې دې ړندې شه

دا دکورکلي کوتره د ښکار نه ده

زما زده یې د کیمیا بوټي انځور دی

خو دا خاوره لا زما په اختیار نه ده

چې تر لسو منګو دروند ژی پر اوږو وړي

ده د دنګو غرونو پیغله د ښار نه ده

۱۳۷۵ لمریز ، کوزبیار خوګیاڼي

نظر

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوره کوڅه کې ببر سر ولاړ دی

ليونی بيا د يار په در ولاړ دی

ستا پرنګي او يرغلګر نظرته

پښتون زړګی لکه خيبر ولاړ دی

منګی راواخله لا نا وخته نه دی

لا خو د غرو په څوکو لمر ولاړ دی

ماته خو اوس هم لا ګلبن ښکاريږي

لاخو د وران وطن کنډر ولاړ دی

د اورنيو توپانونو وړاندې

ستي کابل مې لکه غر ولاړ دی

کمين

راپريوځه ماهيپره د کابل سيند کې ځان ګډ کړه

خوشال شه په اټک کې مغل خيلو ته کمين شه

يا ښکلی شه په خپله يا په ښکلو کې ځان ورک کړه

زما که منې راشه د سپيڅلي عشق په دين شه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يه ژونده ! په زرکينو نرګسي ليمو مې کر کړې

ته ګل شه ځانګه، ځانګه او په سترګو کې يې شين شه

غېږه

په غېږ کې د توپان يم چې مې کوم لوري ته وړي

دوخت يو خوار انسان يم چې مې کوم لورې ته وړي

زما د ژوند کيسې ته د پايلې ټکی مه ږده

تراوسه خو روان يم چې مې کوم لوري ته وړي

سراب

تږې کوتره د اجل په سراب واوښتـــــــــــــــــــــــــــله

که پښتنه پيغله مو بيا پا په پنجاب واوښتله

بيا به نو لولم ستا د مستو مستو سترګو غزل

که دغه پاڼه مې د ژوند د کتاب واوښتـــــــــــــــله

معصومو هيلو مې چې ستا غېږې له دروړه پنا

لکه رمه له شپون نه تله په قصاب واوښتله

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زکات د مینې نور په تا هم غنم رنگه اوړي

ښکلا خو ستا هم له ټاکلي نصاب واوښتله

تاوه یې نه کړه په سینه کې لمر ترې ولوټله

د پرخې پړه نو خامخا پر گلاب واوښتله

مینې سندره کړه اجمله ! ساز کې ونغښتله

درخو نغمه شوه د ادم په رباب واوښـــــتله

۲۱/۱۲/۱۳۷٦ جلال اباد

اوښکه

زوړند چې په پوزه کې نتکۍ ساتي

داسې به په شونډو کې سلگۍ ساتي

ژوند غواړي ((پرهره !)) الوته غواړي

څو به په سندرو کې هیلۍ ساتي

دا غرونه کمرې هم نغمې غواړي

شپون چې شوي نو څنگ کې به شپیلۍ ساتي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکه ده ، په پیڅکه کې یې ونغاړه

دا به زما تا سره ډالۍ ساتي

انده ! که په دې کلي کې شپې غواړي

تل به د ارمان ژبه ګونګۍ ساتي

۳۱۷۷ دزمري دویمه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښار

لمبي شوي بلي د ګوګل په ښار کې

چې خال يې ورک شو د وربل په ښار کې

څه ليونی يم چې د مينې په نوم

مرګ پسې ګرځم د اجل په ښار کې

منې! دا ستا په دې بدنامه نامه

پټ پټ تاوېږم لکه غل په ښارکې

ولاړ حيران په څلور لارې د ژوند

لکه چې ورک کړي څوک منزل په ښار کې

داسې لوګي مې له ارمانه خېژي

لکه چې دود شي د کابل په ښار کې

۱۳۷۵ د ورې دولسمه

تصوير

يو تصوير مې جوړولو ورته ناست وم

د چا ياد مې خندولو ورته ناست وم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو یادګار ستا د نادودو مې جانانه!

په دې مات زړګي تراشلو ورته ناست وم

وریځ

لکه چې وریځو پورې غر ونیوه

داسي مې ستا غمو ځیګر ونیوه

چې مو کېسې دېرو حجرو کې وشوې

جانانه اوس نو مینې سر ونیوه

لیونی

څو به د شپو په تنابو کې زانګې

ژوند تر څو به په تیارو کې زانګې

حسنه! منم خپله مغروره نه يې

خو کبرجنو اننګو کې زانګې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

احساسه! خود پرې لولپه شوي وسوي

لکه لوګې تل په لمبو کې زانګې

زړګیه! دې کې ګنا ماته څه ده

ته یې په خپله په بڼو کې زانګې

اجمله خود دې لیونۍ بولي اوس

پر لار روان د خیال ټالو کې زانګې

۱۳۷۵ د غوایه اتمه

خـــــــــــوب

راته یې ښکلي یادول ، یادول

یولیوني غزل ته خوب نه ورته

بیګا یې ټوله شپه سندرې ویلې

خدازده په څه بلبل ته خوب نه ورته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوکـــــــــــــــــه

ها لوی غل د ښترو مې په شوکه کې نیولی

ښکاره مې د((بزرګې څوکې)) څوکه کې نیولی

د سپین کاغذ په پاڼو قلم سرې کرښې راکاږي

د چا د وینو څاڅکې یې په نوکه کې نېولی

مساپره

نه ځم خو اشنا د چا خاطر ته ځم

پیر له د سندرو خږ خیبر ته ځم

شم چې د صبرونو په نڅا کې ورک

خیال د کوم شاعر یم پورې غر ته ځم

وریت چې په انګار شوم ، شین منګی شومه

غېږ کې د ماشوم په شان ګودر ته ځم

غاړه را غاټوله مساپره یم

پرخه یم سهار چې شي نو لمر ته ځم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ

ښنګه وزر به پر هغې فضا هیلۍ ووهي

چیرې چې ښکلي د کابل د مرګ سلګۍ ووهي

ستا کو چاني یادونو خدازده کډه چیرته وړي

کله به بیا زما د زړه دشت کې کېږدۍ ووهي

شپونکی شهید دی ، توله ماته، نغمو ار اخیستی

د رغو زرکو ته به څوک خوږه شپیلۍ ووهي

د خندا ځل مې پاڼې پاڼې شي په وینو شونډو

لکه تنکي کوکنار ګلونو کې ږلۍ ووهي

د خیال ورشو کې مې نن بیا څري د ښکلو رمې

زما زړګی شي چات شپول چاته کېږدۍ ووهي

که مېوندي ارادې بیا زلمو کې و غزېدې

نو د غیرت چېغې به ډېرې ملالۍ ووهي

مه شلوه مراندې مې د زړه د خیمې یه جانانه!!!

نه چې ډېوه مې د ارمان د غم سیلۍ ووهي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳۷٦ کب ٤

باور

یارانو څومره مو دا خپل زړګوټی سپین ساتلی
چې مو د وخت په داړه مارو هم یقین ساتلی

خدایه توبه چې نن هغه ستا د کعبې قسم خور
په جار نارې کړې راته وایې چې ما دین ساتلی

خیر دی که تور ګرد د بارودو دې پر مخ ورک کړی
موږ تصور کې خو تل خال ستا په جبین ساتلی

سپرلیه ستا او ستا د رنګو احسان په څه ومنو
چې چاپیریال مو خپل په وینو تل رنګین ساتلی

د وخت نادودو که هر څو را ته تراشلی زړګی
مونږه بیا هم دا خپل تراشلی زړه سنګین ساتلی

ترخو حالاتو که ښکلا له ټول مالت نه وړې
خو ما په زړه کې د ارمان کورګی حسین ساتلی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳۷۵ مرغومی ۸

غرنــــــــــــۍ

په کې د مستې غرنۍ مينې کيسه پرېوته
د ډېرليک غوندې مې سترګو کې پخه پرېوته

ښکاري! همداسې د هوس له هسکه لاندې پرېوځې
لکه له غره نه چې هوسۍ ټپي سينه پرېوته

د کوم تيمور د کوم چنګيز وحشي لښکر پرې تېر شه
کنډر کنډر مې د ټپي زړه غلغله پرېوته

لکه شمشاد، لکه تورغر، لکه بزرګه څوکه
زما له هسکې کوپړۍ څه هسکه شمله پرېوته

لکه ارمان ، لکه لمبه ، لکه د هيلو غوټۍ
د باز له سرې پنجې چې زرګه تکه سره پرېوته

لکه ټپه ، لکه سندره، لکه غږ د شپيلۍ
راته په خوله د چا غزل غزل نامه پرېوته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیځکه

ما خو مې تنکۍ مینه د سوال پیځکه کې غوټه کړه

ستا ښکلا مې ټوله د وبال پیځکه کې غوټه کړه

نور به زوروره ! ستا د زړه تناکې ماتې وي

اوس چې مې خندا د ویر د تال پیځکه کې غوټه کړه

دا چې د ماشوم ذهن په غېږ کې مې لمبې شیندي

دا سپرغۍ خو تا زما د خیال پیځکه کې غوټه کړه

هلته چې قاضي د قسمت ویش د نصیبو کاوه

خدازده زموږ سوله یې د کوم کال پیځکه کې غوټه کړه

هلته دې زما په ژوندون نوم د انتظار کېښود

دا راته وعده چې د وصال پیځکه کې غوټه کړه

خپله مې جانانه توروشپو کې د ژوند واړول

ماچې زندګي ستا د تور خال پیځکه کې غوټه کړه

۱۳۷٦ /۱۰/ ۱۲ خوګیاڼي کوزبیار

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملنګ جان سپېڅلې اروا ته:

وخته! مین دې د ښکلا وژلی

تا د پښتو د بڼ بورا وژلی

د چا خندا چې ټول مالت ښوراوه

یو لیونی دې بې ګنا وژلی

چې سپېده داغ کې یې سندرې ویلې

هغه بلبل مرګیه تا وژلی

زما د ډېر عمر بدل دی ورته

دې وخت یو ښکلی ډېر پخوا وژلی

هغه همدې کوڅو کې خیر ټولاوه

همدې کوڅو هغه ګدا وژلی

اوښتې ډېرې سپیرې سترګې ورته

په ورو سترګو دې دنیا وژلی

ملنګه تا چې له سندرو بس کړل

سوز د چاربیتې خدازده چا وژلی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسونه

چا زورورو مو کلک ایښي دي په زړه لاسونه

داسې چې غورزوو هر خوا ساړه ساړه لاسونه

پښتون احساس مې رانه چا هم په زور وا نه خیسته

ربه ! که بند په بند مې پرې شول پښتانه لاسونه

زموږ له شونډو به د ژوند سندرې څنګه اخلي

جانانه !چا ایښي بلبلو ته په خوله لاسونه

افغان ماشوم شوم یاره ستا غني غني سترګو ته

ورته اوږده مې کړل د سوال واړه واړه لاسونه

ښایي له ژوند سره د مینه نوره پاتې نه وه

اجمله داسې چې د ښکلو پسې وړه لاسونه

۱/۲/۱۳٦۷ خوګیاڼي – کوزبیار

مات منګی

خانده راخانده زنـــــــــــــدګي تیروه

خیر دی اشنا پر ځان سختي تیروه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته اوس څوک د چا په وير کې ژاړي

هر څه دي غلي په زړګـــــــــــــي تيروه

چې دي نادودې ليــــــــدې خانده ورته

عمر په شان د ليـــــــــــــوني تيروه

د دردېدلي ژوند په دې پړاو کې

راسره خير دی بي وسي تيروه

بلبله ژاړه د ګل وچ ډنډر ته

ورته کيسه د ورک سپرلي تيروه

کله راځه د نازولي ياده!

را ته تش لاس خو په تندي تيروه

اجمله ولاړ شه هغه وران ګودر ته

شپې په مزار د مات منګي تيروه

ميوند

غېږ له دې بيا ځولۍ ، ځولۍ د رباب ترنګه راغلم

لکه افغان زلمی همدا ساعت له جنګه راغلم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خولې خولې ستومانه روح مې په ټپو دمه کړه

پردي مزدور غونډې له بيل او له کلنګه راغلم

خور ريګستان شه سترى ، سترى مې په غېږ کې واخله

د هريرود غونډې ستومان له يکاولنګه راغلم

ويده کبان مې د سندرو په ټال وزنګول

د سيند څپه شوم د غره غېږ ته ړنګه بنګه راغلم

د چا ملالې د تنکي ارمان سندره شومه

ميوندي غږ ووم د رڼو تورو له شرنګه راغلم

لمبې

موږ چې د ښکلو کاڼو زړو کې ژندګي تيروو

څه په هنر يې په ليمو کې ژندګي تيروو

تنها حالات مو د سرو شونډو نه خندا شوکوي

کنه د حسن په ورشو کې ژندګي تيروو

لکه د خال به رنګونه څنګه نه توريږي

چې په لمبو د اننګو کې ژندګي تيروو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې حالات ښه شوه بیا د سپینې خولې غوښتنه کوه
اوس خو د وینو غرغنډو کې زندګي تیروو

ته جوړ د سترګو د خندا په انجام نه پوهېږې؟
اخر مالت د پښتنو کې زندګي تیروو

٦، لړم ، ١٣٧٦ خوګیا نۍ

ماښام

که د تیارو زیرې ماښام راکوي
راته شفق د میو جام راکوي

په خونړي ګودر ټوټې د منګي
د لیونۍ د مرګ پیغام راکوي

لا خو مې راز د مینې پټ ساتلی
دوې نو په څه نوم د بدنام راکوي

سره له عقله مې صحرا ته بیایي
مینه څه بل رنګه مقام راکوي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې افغانانو اخر شرم نه دی

د غلامۍ پیغور غلام راکوي

۱۳۷۵ جلال کوټ

دسمال

اخر دا څوک دی چې زموږ د چم جمال اخلي

د چا د تورسترګو رنګ د چا شین خال اخلي

یو خو به وي چې دغه دروند پیټی یې په ولو باروي !؟

څوک خو به خامخا زموږ د غرو وبال اخلي

د هغې پیغلې د بې وسه سترګو اوښکه شوم

چې زورور یې د ټوپک په زور دسمال اخلي

د سکندر غوندې مې سر هیڅچا ته نه ټیټیده

عشق زورور دی له لاسو مې توره ډال اخلي

خدایه مهدي دې له دریم اسمان راولېږه نور

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

باج د سرو رانه د ژوند په نوم دجال اخلي

۱۳۷۵ خوګیاڼي

پور

نن د کوم ښکلي ګلالي زلمي د مرګ په پور کې
یو ګلالۍ پېغله زموږ له کلي بدو کې وړي

خدایه ! له هسکه زموږ برخه شول د جبر کاڼي
لکه ږلۍ را نه تنکي غنم په وږو کې وړي

پرهر ټټر یمه په ژوند مې ډګر نه دی پرېښی
ها چې له جنګه تښتي غشي خو په ډډو کې وړي

لکه مرغومی تل د اوښ په شا ټالۍ وهمه
د کوچۍ مینه یم هلمند ته مې په کډو کې وړي

قیامت

چې ښکلي ګورم خپلې شونډې خورمه
را کې دا یو خراب عادت پاتې دی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د جبین په سر خو ډېر واوښتل

خو خلک وايي لا قیامت پاتې دی

درود

درود چې مې د عشق د پیغمبر په شونډو پریوته

څاڅکی می جانانه د کو ثر په شونډو پرېوته

ټول غزل غزل شوم ترنم شومه سندره شوم

ښايي چې مې ګرد د خړ خیبر په شونډو پرېوته

زوړ د بل تنکي د جنازې مې ژبه ګونګه کړه

کله مې چې نوم د خوږ اختر په شونډو پرېووته

غږ وکړه څاروانه ! قافلې ته چې په ورو درومې

ګورې نه چې تږی مساپر په شونډو پرېوته

نوم دې و، خو مست و څه سرور خو په کې نغښتی و

جام غوندې مې ګرانه سر په سر په شونډو پرېوته

وینې وې پاړ پاړ وې خو رنګو په کې ټالۍ خوړې

اور شو شو چې مې دا تږی نظر په شونډو پرېوته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اه! د چا سوالګرې بې اسرې وړې ماشومې وو

درد شو څړيکه څړيکه د ((پرهر) په شونډيو پرېوته

ورکه شوه ښکلا د طبيعت په رنګينيو کې

پړک چې د خندا د خوږ دلبر په شونډو پرېوته

۱۳۷۷، مرغومی ، ۱٤ جلال اباد

ترنم

ستا د ښکلا لمبې ځوانۍ که زور اخيستۍ

ماهم پر ځان باندې د ټول کلي پېغور اخيستۍ

ها چی زموږ د کلي ترخې ترې هم مخ پټوي

هغه زموږ د کلي منځ کې ځان ته کور اخيستی

د يکه زار په مستو مستو ترانو مينه

سندرې وسوي د شپانه ترنم اور اخيستی

چې يې ډالۍ ډالۍ مرګي زموږ کابل ليږل

د مرګي وېرې اوس تهران سره لاهور اخيستی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ستا په سترګو د وینو پردې خوځې اوړي

سترګو مې ستا له سترګو ګرانې سور انځور اخیستی

١٤، لړم ، ١٣ ٧٦ جلال اباد

مروارید

هدیرې ته جنازه د کوم شهید وړي

خدایه بیابه څوک د عشق د پیر مرید وړي

د کابل د اضعر اه ! عرش ته روان دی

لېږې لېږې شکایت به له یزید وړي

د جنت حورې امیل ورته ولاړې

ورته سره شالونه ځان سره ناهید وړي

سوداګر دي د بارودو په بدل کې

د زړګي له بدخشان مې مروارید وړي

مرګی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلیه ! لړ و خانده سپرلی راوله

لړ په نڅا مې دا زړګی راوله

د خیال بلبله په هوا شه پسې

یاد د خواږه جانان موسکی راوله

کلاله رنګ مې د زړه وینې ورکړه

د یار منګی مې ګلالی راوله

زما د سترې سترې ژوند کتاب کې

یو باب ((د خپل ځان خونړی)) راوله

خاونده یایې زموږ له کلي ورک کړه

یا دې پردیو ته مرګی راوله

۳۰ تله ۱۳۷٦ جلال اباد

د سندرو ژبه

لکه چې یوه وي د اوږدو اوږدو لښکرو ژبه

خدایه یوه مې کړې د لارې د مـــــلګرو ژبه

ورته به یې څه د ځواني مرګې ځوانۍ ساندې ویلې

ښه ده چې چا ته یاده نه ده د نښترو ژبه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شین توتي د ستونې ټپ د توپ بدغږ وواهه

ځکه یې نه ګرځي اوس هسې په خبرو ژبه

که مې دې درد ته د غزلو پټۍ جوړې نه کړې

رب مې دې وچه کړي په خوله کې د خبرو ژبه

کلونه وشول چې زموږ پر بام غومبر نه وهي

خاونده ګونګه شوه زمونږه د کوترو ژبه

پردی وطن پردی خبرې خدایه چیرې ولاړشي

چاته به یاده وي د سترو مســـــــــــــاپرو ژبه

پلی

راشي په کابل زړه کې مې پلی شي

خاندي د بارودو دود کې ښکلی شي

میشت مې ځاې پرځاې د زړه دره کې شي

عشق له خپل واړه کورګي نه کلی شي

زه چې ورته پرخه پرخه وژاړم

دا دکمر ګل شي جل وهلی شي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور غونډې مې سترګې پرې روښانه وي

کله مې له زړه نه اوس وتلی شي

هله به په سر هسکه شمله ورمه

داچې ټولو ښکلو کې ښاغلی شي

ما هم د ویر غېږې ته راپورته کړي

اوښکه شي ارمان شي غمځپلی شي

زیړ مازیګر

اوس هم شمله د هندوکش هماسې دنګه ښکاري

خو پښتنه کیږدۍ یې غېږ کې ړنګه بنګه ښکاري

د چا غرور چې تاویزو او کوډو نه ماتوه

هغه د شل منګیو میره اوس ملنګه ښکاري

موږ یې په سترګو کې نړی نړی ښایست لټوو

ښکلو ته هسې زموږ د زړونو دونیا تنګه ښکاري

د قاف دیوانو یې پر مخ وحشي نوکارې کښلي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حرمونو ښاپيرۍ مو خود بدرنګه ښکاري

چې مې رنځورې هيلې وژني د طبيب په ګوتو

زما ددې عصر دښمن خو ډېر بې ننګه ښکاري

خږه شمله د سور سالو تر چنګه وبرېښيده

وايه اجمله ! چې اوس زيږ مازيګر څنګه ښکاري

بغدادۍ کوتره

خدای ښښلي اسحاق ننګيال ته:

د مينې تور له رنګه تور کړم اوس مې تور خوښيږي

ستا له نږی نږی ښايست نه مې تور خال واخيسته

زموږ د يثرب خورما به نور د چا په غږ و ناځي

وخت خو زموږ د ږنګ مسجد ځينې بلال واخيسته

د مرګ قاصد تير شو په ګوانښ زموږ له ږنګ ګودره

د شعر د پېغلې له وربل يې د ننګ شال واخيسته

خلکو ويل د اموخته کوترو ښکار ګنا ده

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو چا زموږ د بغدادي کوتر وبال واخيسته

د خندا پېغله مې په شونډو هسې نه ژړېږي
وچو پاڼو يې د ټوپک په زور دسمال واخيسته

نور به د خيال ريګزارو دښتو کې پرې ځنګه زغلي
د مرګ ډېرې يې د سپين اس د پښو نال واخيسته

شپول

څوک مې په غېږه کې راټول ونېوه
که مې له لمره چاپير شپول ونېوه

خدايه له سترګو يې سرور ورېده
ورته مې خود د زړه کنډول ونېوه

دا خو د نور له غېږ خالي لاس راغلم
چې تور ماښام ته مې کچکول ونيوه

ستا د خندا څومره ياغي لښکر وو
د زړه وطن يې رانه ټول ونېوه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدایه ! باران کړه کنه ورژېده

تندې د غره داړخ غاټول ونېوه

څه شول ، زمورږ د اتڼ ژنیې څه شول

چا غنیمت کې رانه ډول ونېوه

۸ ، زمری ، ۱۳۷۷ خوګیانیې کنډۍ

لــــــــو

لو کې د لوګرو په ملا ماته شوه

لخته وه ملګرو په ملا ماته شوه

ړنګه شوه ها دنګه ځواني ړنګه شوه

چوپ شوه له سندرو په ملا ماته شوه

ښايي شپون په زیر کې نغمه ونېوه

څانګه د ګورګورو په ملا ماته شوه

خدایه چې ترې شین ګرۍ ټوټې نه شي

لویږې په ډبرو په ملا ماته شوه

زوره ستا د تبر فولادي څوکه

زمونږه د نښترو په ملا ماته شوه

ستا د تومت توره که تیره وه خو

زموږ د عشق د زغرو په ملا ماته شوه

Download from: ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library